

אתם בטח לא תאמינו לשום מלה שלי.
אתם בטח תגידו שאני שקרן. יש סבוי אפלו שתצחקו עלי. אבל אני נשבע שכל מה שאני עומד לספר לכם קרה באמת. שום דבר לא שקר. לא המצאתי כלום. ואם אני משקר, אז... אז... שיפלו לי האזנים, כי את כל מה שאני עומד לספר לכם שמעתי בעצמי מדוד שלי, דוד אריה.
דוד אריה מבקר אצלנו כל יום רביעי. דוד אריה הוא לא דוד רגיל. אבא שלי אמר פעם: "דוד אריה זה לא דוד שאפשר לקנות בכל חנות. זה דוד בהזמנה מיחדת."
אחי הגדול, לעצמת זאת, לא מאמין לשום מלה של דוד אריה. "הכל סתם שטיות במיץ פלפל", הוא תמיד אומר, וזה ממש כמו שטיות במיץ עגבניות, רק שאחי חושב ששטיות במיץ פלפל הן יותר שטותיות משטיות במיץ עגבניות. אבל מה אחי יודע? הוא חושב שספורים הם לילדים ושהוא כבר לא ילד, למרות שהוא עדין ילד, אפלו שהוא גדול ממני.

איך דוד אריה נתקע פעם על ענן

יום רביעי אחר ישיבנו דוד אריה, ינון ואני במרפסת. זה היה יום חרפי והסתכלנו על העננים שבשמים. כל רגע ראיתי בעננים דמיות וצורות אחרות: נמר, לטאה, פנים של איש, משקפים. וכל פעם באה הרוח והזיזה את העננים ושנתה את הצורה שלהם. זה היה כף, אז אמרתי, "איזה כף זה! הלואי שהיה אפשר לרכב על העננים."
"מה פתאום לרכב על עננים?" אמר ינון. "אי אפשר לעלות על ענן. עננים עשויים מאדים של מים."
דוד אריה הביט בעננים ואמר, "אני רכבתי פעם על ענן."
"מה? באמת?" שאלתי.

אז זהו. אני הולך לספר לכם את כל מה שדוד אריה ספר לי על ערבות רומניה. זו אמת ורק אמת, אפלו אם אחי חושב אחרת.
ואגב, קוראים לי צפרייר, ולאבא שלי קוראים אליהו, ולאמא שלי קוראים דפנה ולאחי קוראים ינון. ולדוד אריה, אתם כבר יודעים, קוראים דוד אריה.

"כן, זה קרה לי פעם," אמר דוד אריה. ינון אמר, "אני הולך לשחק במחשב, ויצא מהמרפסת כאלו הוא בכלל לא שמע מה שדוד אריה אמר. הספור של דוד אריה לא ענין אותו. "מתי זה קרה? מתי רכבת על ענן?" שאלתי את דוד אריה.

"כשהייתי בערבות רומניה, הוא ענה. "לא רק שרכבתי על ענן, אלא שנתקעתי עליו." "לא יכול להיות! באמת אפשר להתקע על ענן?" שאלתי והזזתי את המבט שלי מהפנים של דוד אריה אל העננים ששטו בשמים.

"הכל התחיל כשטילתי ביער עבת בארץ הענקים שבערבות רומניה," ספר דוד אריה. "יצאתי אל ארץ הענקים כדי לחקור את המנהגים של הענקים והענקיות. פתאום ראיתי על אחד העצים פתק קטן שהיה נעוץ בגזע בחץ. נגשתי אל הפתק וגליתי שכתוב בו משהו. וזה מה שהיה כתוב בפתק:

"זו היתה אבן מדהימה! זו היתה אבן מפלאה! אבן כל כך גדולה! מעולם לא ראיתי אבן כל כך יפה! שלחתי את ידי כדי להוציא את האבן מתוך התבה הענקית, אבל בדיוק באותו הרגע נשבה הרוח, ועם הרוח זו הענן שכסה את הפסגה, ונשא אותי עמו.

"הענן שט, וראיתי את פסגת החר מתרחקת. איך אגיע עכשו אל האבן האדמה? חשבתי. הייתי כל כך מאכזב! אבל מהר מאוד שכחתי את האבן, כי הבטתי מסביבי והבנתי שנתקעתי על ענן."

"מעברו השני של הפתק היתה מצירת מפה קטנה שהסבירה איך להגיע לאוצר. החלטתי לצאת מיד לדרך ולמצא אותו. עקבתי אחר המסלול עד שהגעתי אל מרגלות הר גבוה גבוה. כמה גבוה? כל כך גבוה שלא יכולתי לראות את הפסגה שלו. ההר היה כל כך גבוה עד שהפסגה שלו הגיעה לעננים!

"התחלתי לטפס במעלה ההר. לצערי, אף אחד לא טפס בשביל העולה בהר כבר מאות שנים. לכן צמחו עליו המון עשבים וקוצים. הייתי צריך לקפץ ולדלג כדי שהקוצים לא ידקרו אותי ברגלים. כל כך רציתי להגיע אל המטמון.

"המשכתי לטפס ונעזרתי בעשבים כמו בחבלים. בדרך-לא-דרך הגעתי אל הפסגה. כלי התנשפתי. כלי הזעתי. כלי רעדתי מרב מאמץ. ובנוסף לכל, לא ראיתי כמעט שום דבר. רק ערפל. הפסגה היתה מכסה כלה בענן ענקי. היא היתה כל כך גבוהה וצוננת.

"רעדתי מקור, הצצתי במפה ונגשתי אל המחבוא של המטמון. חפרתי באדמה בידיים, כמו כלב מפשפש, ושלפתי מקרבה תבה ענקית. פתחתי את התבה ומצאתי בתוכה אבן אדמה, זוהרת ובוהקת, בגדל כזה:

דוד אריה השתתק ולא אמר דבר.
לא התאפקתי ושאלתי: "אז מה עשית, דוד אריה?"
"בנוגע למה, צפרייר?" שאל דוד אריה.
"לענן!" אמרתי.
"איזה ענן?" שאל דוד אריה.
"הענן שנתקעת עליו. איך ירדת ממנו?"

"אה! הענן הזה!" אמר דוד אריה. "כן, זו הייתה בעיה קשה. לא ידעתי מה לעשות. הבטתי למטה, וארץ הענקים הייתה רחוקה רחוקה. הענקים למטה נראו קטנים כמו גרגרי חול, והעצים נראו שטוחים כמו דשא. לא ידעתי מה לעשות. איך אני ארד מהענן? אם אקפץ למטה, פשוט אמצעך ואהפך לפתה!"
"לפתע ראיתי מרחוק נקודות מעופפות. אמצתי את עיני וראיתי שהנקודות המעופפות הן להקת אוזי בר שנוודים אל ארצות החם.

"הם יוכלו להוריד אותי, חשבתי בלבי והתחלתי לקרא:
'הצילו! הצילו! נתקעתי על ענן! הצילו!
הצילו! נתקעתי על ענן!'
"הקול שלי הדהד בשמים, אבל להקת האוזים הייתה רחוקה,

והם לא שמעו אותי היטב. הם לא שמעו שאני קורא לעזרה. הם לא שמעו שאני במצוקה. קראתי שוב: 'הצילו! הצילו! נתקעתי על ענן!'

"מה? מה הוא אמר, האיש הזה על הענן?"

שאל המפקד של להקת האוזים את הסגנית שלו.
"אני חושבת שהוא קורא: 'הריעו! הריעו! קוראים לי חנן!'
"קראתי שוב בכל כוחי: 'הצילו! הצילו! נתקעתי על ענן!'

"אבל אוזי הבר שמעו: 'הריעו! הריעו! קוראים לי חנן!' ובאמת הם כלם געו והריעו לי, אבל המשיכו הלאה בדרךכם אל ארצות החם. ואני נשארתי תקוע על הענן."
"מה עשית?" שאלתי את דוד אריה.

"לא ידעתי מה לעשות," הוא ענה. "הלכו האוזים, בא עורב מגנדר. בא העורב והתישב על הענן. הוא שלף מראה מבין נוצותיו ובחן את המקור שלו מולה. 'הו! איזה מקור יפה יש לי! הו! אילו נוצות נהדרות יש לי! הו! כמה אני יפה! קה בליסימו! אני פשוט מאהב בעצמי!' התפאר העורב.

"הי, עורב, אמרתי. נתקעתי על הענן הזה. תוכל לעזור לי לרדת לארץ?"
 "הי, חבריקו, על מה אתה מדבר? למה שלא תרד בכוחות עצמך למטה?"
 "איך אני ארד? אין לי כנפים. אם אקפץ למטה, אני אהפך לפתה! אמרתי לו.
 "מאמא מיה! לא יכול להיות! איזה מין צפור אתה?"
 שאל העורב.
 "אני לא צפור. אני בן אדם."
 "קוה-קוה-קוה, קוה-קוה-קוה, צחק העורב. חבריקו, באמת הסתבכת, כי ידוע שבני אדם לא יודעים לעוף!"
 "בדיוק! אמרתי. אם כן, אולי אני אוכל לרכב עליך למטה חזרה לארץ הענקים?"
 "ברצינות! קרא העורב. סנטה מריה! לאן הגענו בעולם הזה! אתה יודע כמה מאמץ וכמה תשומת לב אני משקיע בנוצות שלי? אם תרכב על הגב שלי, אתה תמעך לי את הנוצות! אין סכוי שאני מוריד אותך למטה!"
 "לא עזר שום דבר. נסיתי להבטיח לעורב שאשב עליו בזהירות. נסיתי להציע שאקרא את נוצותיו אחרי שיוריד אותי. הצעתי אפילו נקוי יבש. שום דבר לא שכנע אותו.

העורב התעופף לו משם בצחוק גדול: 'קנה-קנה-קנה, קנה-קנה-קנה!'

"לא ידעתי מה לעשות. לא יכלתי לראות את פסגת ההר. הענן כבר התרחק ממנה. השמש החלה לשקע, וחשך התחיל לרדת על השמים ועל ארץ הענקים. שום צפור לא נראתה באפק, והארץ למטה נראתה רחוקה מתמיד. חשבתי, 'אני כבר לא רוצה את האבן האדמה. אני לא צריך שום אוצר. העקר שאצליח לרדת מהענן הזה!'

"פתאום הבחנתי מרחוק בענן גדול הולך ומתקרב אל הענן שישבתי עליו. 'אוי ואבוי!' קראתי. 'אם שני העננים יתנגשו, יבזיק ברק וירעים רעם ויתחיל לרדת גשם, והעננים ירדו לארץ כטפות גשם, ואני – אני אפל לאדמה ואהפך לפתה!'

"העננים הלכו והתקרבו, הלכו וגדלו, ואז: בזיז בזאז הבזיק הברק! בום טרח הרעים הרעים! והתחיל לרדת גשם זלעפות. ככל שירד הגשם הלך הענן והצטמצם והצטמצם עוד ועוד, וידעתי שהנה עוד רגע כל הענן ירד

לארץ כגשם, ואני אפל עם הטפות. טפות הענן האחרונות התחילו לרדת, ואני צנחתי אתן. נסיתי להאחז

בהן, אבל הן רק הרטיבו את הידיים שלי. 'זהו! אני אהפך לפתה, חשבתי ונפלתי ארצה.'"

דוד אריה לגם מכוס התה שלו והביט בעננים שבשמים במין מבט כזה של געגוע וכאב.

"דוד אריה, באמת נמעכת כמו פתה?! שאלתי.

"לא, לא הפכתי לפתה כי לא נחתי על האדמה, המשיך דוד אריה לספר. "נחתי על משהו רך. בדקתי שכל איברי במקומם. הבטתי מסביבי וראיתי רק בד פרוש ומתחתיו משהו רך וקפיצי כמו ג'לי. 'איפה אני נמצא?' תהיתי.

"שמעתי נחירות רמות. עקבתי אחר קול הנחירות עד שהגעתי אל פנים של אשה ענקית. לא הייתי מפתע, הרי נמצאתי בארץ הענקים. 'איזה מזל! נחתי על בטן של ענקית, אמרתי לעצמי.

"הענקית ישנה ונחרה. הערתי אותה בזהירות ואמרתי: 'תודה רבה לך! תודה! הצלת את חיי!'

"מי אתה?" התפלאה הענקית.

"אני דוד אריה, עניתי לה.

"ואיך הגעת לבטן שלי?"

"מהשמים, אמרתי והצבעתי למעלה. נפלתי מהרקיע

עם טפות הגשם ונחתי על הבטן שלך! את הצלת

את חיי. זו באמת היתה נחיתה רכה!"

"אוי! באמת? אמרה הענקית. אתה לא יודע כמה אני

שמחה לשמע. כל כך שנאתי את הבטן השמנה שלי.

תמיד חשבתי שהיא גדולה מדי. תמיד התבישתי בה.

אבל עכשו אני יודעת שיש לה שמוש. היא יכולה להציל

אנשים שנופלים מהשמים!

"הרגשתי שאני חיב להודות לענקית ושברכות ומלים לא

יספיקו. לכן ספרתי לה על האבן האדמה: 'את רואה את

ההר הרחוק שם באפק? ההר שפסגתו מגיעה עד העננים?

בפסגה יש תבה, ובתבה מנחת אבן אדמה, גדולה, בוהקת

ומנצנצת.

"הענקית הודתה לי וצעדה הישר אל ההר. היא היתה כל כך גבוהה שלא היתה צריכה לטפס עד הפסגה. ראשה הגיע לשמים. היא פשוט הציצה בין העננים שפסו את הפסגה ושלפה משם את האבן. אבל האבן לא הרשימה אותה. יחסית לענקית העצומה האבן האדמה היתה קטנטנה. 'מה אעשה באבן קטנה כזאת?' אמרה והשליכה אותה מאחורי גבה.

"האבן התעופפה ונחתה למרגלותי. בעיני, האבן היתה מאוד מאוד גדולה, כמובן. הרמתי אותה וקראתי: 'יש! הצלחתי להשיג את האבן האדמה!' וזה סוף הספור, " אמר דוד אריה.

דוד אריה ואני שתקנו זמן מה והבטנו על העננים שבשמים. בחוץ השמש כבר התחילה לשקע והעננים נראו כתמים, אדמים ואפלו סגלים.

בארוחת הערב שאלתי את אחי ינון, "אתה יודע שדוד אריה באמת נתקע פעם על ענן?"
 "אוי! איזה מין שטיות הוא מספר לך. אי אפשר להתקע על ענן, " אמר אחי.

"בטח שאפשר!" עניתי מיד.
 "סתם ספורי סבתא, " אמר ינון.
 "אלה לא ספורי סבתא, אלה ספורי דוד אריה, " אמרתי לו אני.

"מבחינתי זה אותו דבר, " אמר ינון. "למה אתה חיב להאמין לכל דבר שדוד אריה מספר לך?" הוא שאל.
 "למה לא להאמין לדוד אריה?" שאלה אמא. "דוד אריה ספר לי המון ספורים נפלאים כשהייתי קטנה. הלואי שהיה לי זמן לשבת ולהקשיב לכל הספורים שלו גם היום."
 "כן, אבל אלה רק ספורים, " אמר ינון.

"אז מה?" אמרה אמא.
 אבא נכנס אל המטבח.
 "תגיד, השקית את העציצים?" שאלה אמא.
 "אה, לא, " אמר אבא. "לא היה לי זמן. הייתי חיב להכין משהו למחר לעבודה."
 "אוי, אין לי כבר כוח לספורים האלה, " אמרה אמא.

"אלה סתם ספורים."
 "אתה רואה?" לחש לי אחי. "ספורים זה סתם."
 "אבל הספורים של דוד אריה הם משהו אחר, " לחשתי לו חזרה.

למה דוד אריה אוהב את ארבע השערות שלו

כשאמא הכריזה ביום רביעי שהגיע הזמן שאסתפר, אמרתי לה מיד, "לא רוצה!"
ינון ישב על הספה לידי ואמר, "השער שלך נראה כמו ברבלת. מה אתה, תרנגול?"
"לא רוצה להסתפר, אמרתי, ואז דוד אריה נכנס הביתה. לדוד אריה יש רק ארבע שערות על הראש, והוא כל כך אוהב אותן. לפעמים הוא צובע אותן בצבע צהוב ולפעמים בצבע סגל."
"הילד לא רוצה להסתפר, אמרה אמא. היא התכוונה אלי, אבל ככה היא קוראת לי כשהיא מתלוננת."

בלילה שכבתי במטה, עצמתי את העיניים, נרדמתי וחלמתי שאני עף עם דוד אריה על ענן מעל ארץ הענקים שבערבות רומניה.

